



Макарівські ВІСТІ

ВІВТОРОК,
13 ЧЕРВНЯ
2006 РОКУ
№ 48 (10425)

Газета виходить
з 10 січня 1932 року
Ціна договірна

ДО НОВОСЕЛІВ - ЧЕРЕЗ 20 ЛІТ

Минулої середи у район завітали колишні будівельники житлового масиву „Волинське” Б.Й.Ворона (двадцять літ тому він обіймав посаду заступни-

ного і присипаного чорнобильським попелом), де розмовляли з місцевими жителями. Разом згадували радісні і щасливі дні новосілів. У поїзді їх

їх з рідних місць, корені яких міцно вросли в цю прекрасну, щедру землю. Рвалося коріння родів, сімей і розсипалося по Україні. Як сполохані пта-

хи серед нічної темні, знялися зі свого насидженого гнізда, кинувши все напризволяще, летіли невідомо куди, подалі від біди. Приютили чорнобильчан щирі, чуйні люди на макарівській землі. А

переселення новоопачівців.

У кожній людині є знакові події в житті, які ніколи не забуваються, - звернувся до присутніх Борис Йосипович, - чи щасливі, усипані квітами, чи сумні, припорошені чорнобильським атомом. Коли проїжджаю повз Макарів, так і хочеться, хоч на хвилинку, заїхати у те, без перебільшення, рідне село, що зводили, і подивитися, як нині живеться тут людям.

Перший будівельний десант волинян складався з тридцяти чоловік. Серед поля бульдозером нарізали майбутні дороги, вулиці. Невдовзі почала надходити техніка, будівельні матеріали, приїжджали люди.

будували понад двісті осель.

Святковими були виходи 24 серпня, - при-

селянок, - тіло тут, а душа рідним спомином озивається. Тож як його забути.



ка голови об'єднання „Волиньагробуд”, П.Я.Пронь (пропрацював заступником керуючого трестом „Волиньпромбуд”), Р.Ф.Іщенко (головним інженером „МЕР”), В.І.Мудрик (бригадиром мулярів). Очолював делегацію Р.Б.Кухтий - начальник обласного управління з питань захисту населення, постраждалого від чорнобильської катастрофи.

Дорогих гостей хлібом-сіллю, чарівною піснею зустрічали на макарівській землі. Голова райдержадміністрації О.М. Безугленко та голова райради М.Д. Вараницький розповіли про сьогодення району. Волиняни побували у Нових Опачичах (за бажанням переселенців його перейменовано з „Волинського” в „Нові Опачичі” - назва рідного села, навк залише-

супроводжували голова райради М.Д. Вараницький та заступники голови райдержадміністрації В.П. Рябченко і Р.І. Резніченко. Вітали дорогих гостей внуки переселенців, вручивши їм хліб-сілля, а також учасники самодіяльного, народного художнього колективу „Чебреці” районного будинку культури.

Горе гуртує людей, робить їх добрішими, щедрішими. В цьому насправді пересвідчилися тисячі людей, коли сталася аварія на ЧАЕС. Розбурханий „мирний атом” зігнав

формувалися будівельні загони і поспішали, щоб



якнайшвидше облаштувати добротне житло для

гадує сільський голова Віра Петрівна Дишлюк, - дякували люди волинянам за добротні оселі, які на новому місці вони будуть обживати. Помалу звикали, бо всі свої, свій колгосп, свій керівник господарства Федір Павлович Самушенко, як і на Чорнобильщині, буде разом з усіма.

Правда, не всі пустили тут корінь. Ніяк не могли вони звикнути без лісу, річки, широких лугов із запашними квітучими травами. Виїхали до своїх осель.

Вже двадцять літ на Макарівщині, а сні весь час чорнобильські снігаються, - мовила з гурту одна з пере-

Гості пройшлися найдовшою вулицею, яка названа на честь будівельників, „Волинською”. Завітали на подвір'я 82-річної О.С.Галуги. Влізнула Ольга Семенівна й інші мешканці села колишніх будівельників. Дякували їм за оселі, за те що не забувають, провідують, цікавляться їхнім життям.

Ось тут ми облаштували місця лелечиних гнізд, - показує на стовпи Борис Якович, - нема вже ні гнізд, ні лелек. Не прижилися.

На пам'ять гості подарували макарівчанам касети про волинський край та картину старовинного замку Волинсько-Галицьких князів.

Багато змінилося за двадцять літ. Вже виросло нове покоління. Волиняни бажали здоров'я, щастя, достатку тутешнім жителям і щоб ніколи ніяка біда не зганяла їх з рідних, обжитих місць.

П.СУХЕНКО.



Коли вже робота закипіла, - ділиться спогадами про ті дні Петро Якович, - то тут трудилася щодня до трьох тисяч чоловік. Щонайменше щодоби сто автомобілів доставляли будівельні матеріали з Волині. Не було збоїв у роботі, бо всі розуміли, що до холодів треба потерпілим надати житло. Терміни здачі села скорочувалися. Ми по-



